

MELDURIN

Nýsetti býararkitekturin í Havn, Birta Wardum, ætlar sær at leggja stóran dent á at hoyra borgaran og at hugsa longur enn bara einstakar byggiverkætlanir

Mynd: Álvur Haraldsen

leggja heildina, sigur Birta Wardum.

Góðtekur góðar grundgevingar

Eitt mál, sum hevur fyllt sera nógv hjá nógvum havnarborgarum og øðrum føroyingum seinnu tíðina, er málið um Skansabryggjuna, ið Tórshavnar Kommuna hevur í umbúna at seta í verk. Hvat heldur nýggi býararkitekturin um hetta mál?

– Eg havi ikki sett meg inn í projektið við Skansabryggjuni. Men sum arkitektur kann eg stúra fyri, hvussu úrslitið verður. Men eru grundgevingarnar nóg góðar, so góðtaki eg tað. Soleiðis eri eg sum arkitektur. Eg góðtaki grundgevingar, sum eru haldgóðar, sigur hon.

Birta Wardum leggur afturat, at hon er ikki tann týpiski arkitekturin.

– Persónliga havi eg ongantíð havt ein dreym um at tekna og byggja míni egnu hús. Eg eri held-

ur ikki so stílrein, tá ið tað snýr seg um innrætting. Mær dámar væl litir. Nú hava maðurin og eg keypt barndómsheimið hjá mær á Flat. Tað eru ikki eini typuhús, men tað eru heldur ikki nøkur arkitektteknaði hús. Men vit royna at seta okkara dām á húsini í lötuni, greiðir hon frá.

Liðugt við hondbóltinum

Herfyri gjørdist Birta Wardum greipuvinnari í hondbólti við barndómsfelagnum Neistanum. Hon hevði ikki ætlað sær at spælt hetta kappingarárið, men bleiv lokkað til at taka enn eitt tørn. Men nú er

liðugt við hondbóltinum, staðfestir hon avgjörd.

– Eg gevist við hondbóltinum nú, og tað er partvís orsaka av arbeiðinum. Men tað er fyrst og fremst sonurin og so aldurin, sum ger, at eg steðgi nú. Maðurin hjá mær, Benjamin, siglir, og eg haldi, at tíðin er nú komin at gevast, og eg gevist á toppinum, sigur hon sannførandi.

Hon viðgongur eisini, at tað burdi ikki borið til at spælt hondbólt á hægsta støði við einum barni og einum manni, sum siglir, men tað hevur borið til, tí hon hevur eitt so øgiliga gott bakland.

– Tað er einki at ivast í, at tað hevði als ikki borið til hjá mær at spælt hondbólt, um eg ikki hevði so gott bakland. Eg havi eitt øgiliga gott bakland við góðum foreldrum og einari góðari systir, sum hjálpa mær ótrúliga nógv. Men hetta seinasta hondbóltsárið havi eg eisini havt eina avtalu við Neistan um, at tey hava syrgt fyri barnagentu til sonin hjá mær í sambandi við venjing og dystir, sigur Birta Wardum.

Fer at sakna hondbóltin

Men hvussu verður, tá ið hondbólturin fer í gongd aftur eftir summ-arfrítíðina. Fer Birta Wardum at sakna tað, ella fer hon bara at gleðast um allar fríløturnar, sum hon fær, og sum hon ikki hevur havt í fleiri ár.

– Beint nú sakni eg hondbólts-genturnar. Hitt fer at koma seinni, og tað minnst eg eisini frá tí, at eg var í barnsburðarfarloyvi og ikki spældi. Men eg fari at venja okkurt. Tað má eg, men júst hvat tað verður,

tað veit eg ikki, sigur hon.

Hon sigur, at tað uttan iva verður tann sociali parturin av hondbóltin, sum hon fer at sakna mest, og sum fer at geva tað størsta tómrúmið í gerandisdegnum.

– Tað sosiala í hondbóltinum fari eg at sakna ómetaliga nógv. Vit hava havt eitt ótrúliga gott samanhald. Man er saman at kalla hvønn dag, og tí kemur man at kennast so ótrúliga væl, sigur Birta Wardum.

Hon sigur eisini, at hondbólturin hevur gjørt, at hon hevur havt møguleika fyri at sleppa út, hóast maðurin siglir.

– Um eg ikki spældi, hevði eg heilt sikkurt ikki komið so nógv út. Men nú fari eg at brúka mína tíð saman við soninum, familjuni og vinkonunum. Nú fái eg eisini møguleika at vera við til ymisk sosial tiltøk, og eg noyðist ikki at velja so nógv frá, og tað gleði eg meg til, sigur Birta Wardum at enda.

» **Eg havi ikki sett meg inn í projektið við Skansabryggjuni. Men sum arkitektur kann eg stúra fyri, hvussu úrslitið verður**